

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Krajská zdravotní, a.s.**, IČ: 254 88 627
sídlem Sociální péče 3316/12a, Severní Terasa, 400 11 Ústí nad Labem
zast. Mgr. Janem Hrazdírou, advokátem
sídlem Na Příkopě 583/15, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj ČR**
sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra pro místní rozvoj ze dne 30. 4. 2024, č. j. MMR-34170/2024-26

takto:

- I. Rozhodnutí ministra pro místní rozvoj ze dne 30.4.2024, č. j. MMR-34170/2024-26 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Jana Hrazdíry.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

1. Žalobkyně se domáhá žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí ministra pro místní rozvoj (dále též „*ministr*“) ze dne 30.4.2024, č. j. MMR-34170/2024-26 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým ministr výrokem I. rozhodl, že opatření poskytovatele dotace ze dne 10. 4. 2024, kterým nebyla vyplacena v žádosti o platbu částka 2 227 337,42 Kč, tj. část dotace ve výši 10 % z částky dotace určené k financování veřejné zakázky nárokové v žádosti o platbu CZ.06.6.127/0.0/0.0/21_121/0016320/2023/004/POST (dále jen „*žádost o platbu*“), považuje za oprávněné a námitky žalobkyně proti opatření poskytovatele dotace neshledává důvodnými. Výrokem II. dále potvrdil opatření poskytovatele dotace uvedené ve výroku I., tj. ponížení dotace o částku ve výši 2 227 337,42 Kč, s tím, že uvedená částka nebude příjemci vyplacena s konečnou platností.

II. Žalobní námitky

2. V *prvním okruhu žalobních námitek* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že ministr se nevypořádal s námitkami a argumentací žalobkyně k vymezení předmětu veřejné zakázky (zjištění A.1) a bez bližšího odůvodnění paušálně potvrdil opatření Řídicího orgánu Integrovaného regionálního operačního programu (dále též „*ŘO IROP*“) a jeho závěry uvedené v Informaci o nevyplacení části dotace. Napadené rozhodnutí nesprávné závěry ŘO IROP paušálně potvrzuje a toliko okrajově je doplňuje, přičemž odkazuje na odbornou literaturu či dílčí závěry vyslovené v jím citovaných rozhodnutích Úřadu na ochranu hospodářské soutěže (dále též „*ÚOHS*“), potažmo Krajského soudu v Brně, aniž by však vzal v potaz jiné závěry vyslovené ať již v rozhodnutích ÚOHS či soudů, na něž poukazovala žalobkyně a především aniž by se zabýval a vypořádal s jednotlivými námitkami a argumentací žalobkyně obsaženými v námitkách proti zjištění ŘO IROP (dále též „*Námitky 2*“), které žalobkyně předložila za účelem prokázání nesprávnosti závěrů vyslovených ŘO IROP v Informaci o nevyplacení části dotace.
3. Žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje dále v tom, že ministr se nevypořádal s námitkami a detailní argumentací žalobkyně k nastavení požadavků na prokázání splnění profesní způsobilosti, ekonomické kvalifikace a technické kvalifikace, která náležitě odůvodnila oprávněnost jednotlivých kvalifikačních požadavků stanovených v zadávací dokumentaci k veřejné zakázce s názvem „*Nový pavilon Emergency, COS, vč. JIP a nadzemní spojovací koridor se stávajícím pavilonem D, Krajská zdravotní, a.s. – Nemocnice Chomutov, o.z. – stavební práce II.*“ (dále též „*Veřejná zakázka*“) a bez bližšího odůvodnění potvrdil opatření ŘO IROP a jeho závěry uvedené v Informaci o nevyplacení části dotace.
4. Z výše uvedených důvodů žalobkyně dovozuje, že se proto objektivně nemůže vyjádřit jednak k závěrům o nepřiměřenosti požadavků na prokázání kvalifikace ve vztahu ke složitosti a rozsahu předmětu Veřejné zakázky, jednak k závěrům o nepřiměřenosti požadavků na prokázání kvalifikace v jejich vzájemné souvislosti, tj. v kontextu celé Veřejné zakázky.
5. V napadeném rozhodnutí rovněž není nikterak nevysvětlen závěr, že i mírnější kvalifikační požadavky (jež ministr nikterak nespecifikuje) by ve vztahu k předmětu Veřejné zakázky (jehož velikostí, složitostí a technickou náročností se nikterak nezabýval) by zajistily, aby se o veřejnou zakázku ucházel objektivně kvalifikovaný dodavatel, který by byl schopen předmět plnění Veřejné zakázky realizovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

6. Žalobkyně dále namítá, že pokud ministr odmítá odborné názory vyslovené znalcem v posudku ČVUT k jednotlivým dotazům, pak v napadeném rozhodnutí chybí řádně odůvodněná argumentace, která jej k odmítnutí odborných závěrů vyslovených v posudku ČVUT vedla.
7. Ve vztahu k výši finanční opravy žalobkyně namítá, že odůvodnění uložené výše sazby finanční opravy není dostatečné, neboť stejně jako ŘO IROP, ani ministr v napadeném rozhodnutí nezdůvodnil, proč je třeba považovat za proporcionální právě zvolenou sazbu 10 % ve vztahu k sazbě ve výši 5 % a odděleně rovněž ve vztahu k sazbě ve výši 2 %. Ministr pouze bez bližšího odůvodnění potvrdil názor ŘO IROP, který však postrádá konstruktivní, věcné a logické zdůvodnění výše zvolené sazby.
8. *Ve druhém okruhu žalobních námitek* žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tvrzení, že žalobkyně při zadání Veřejné zakázky, jejímž předmětem byla výstavba Nového pavilonu, vymezila předmět plnění Veřejné zakázky příliš široce, jelikož předmětem plnění Veřejné zakázky vedle stavebních prací učinila rovněž dodávky, které lze zcela zjevně oddělit od samotné stavby Nového pavilonu a které nejsou se stavbou Nového pavilonu žádným způsobem přímo a trvale spojeny (a tedy je bylo možné poptávat samostatně).
9. Z výše uvedených důvodů žalobkyně dovozuje, že proto nemůže obstát ani závěr, že takto vymezeným předmětem plnění Veřejné zakázky mohlo dojít k omezení okruhu potenciálních dodavatelů, neboť někteří z potenciálních dodavatelů nemuseli být schopni nabídnout žalobkyni všechna požadovaná plnění, jež byla do předmětu Veřejné zakázky zahrnuta, přestože by jinak, pokud by žalobkyně jednotlivá plnění poptávala samostatně (na části), na některou část plnění nabídku podat mohli, přičemž takové nastavení Zadávacích podmínek bylo způsobilé ovlivnit okruh dodavatelů i výběr nejvhodnější nabídky, protože nelze vyloučit, že při rozdělení veřejné zakázky na části mohla žalobkyně obdržet i jiné nabídky, které by pro ni byly ekonomicky výhodnější.
10. V návaznosti na uvedené nemůže obstát ani závěr, že žalobkyně příliš široce vymezeným předmětem plnění vytvořila bezdůvodné překážky hospodářské soutěže, čímž porušila § 36 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále též „ZVZ“) ve spojení se zásadou diskriminace obsaženou v ust. § 6 odst. 2 ZVZ.
11. Nedopustila-li se přitom žalobkyně porušení § 36 odst. 1 ZVZ ve spojení se zásadou diskriminace obsaženou v ust. § 6 odst. 2 ZVZ, nelze považovat za důvodné a oprávněné uplatnění finanční opravy ve výši 10 % z částky poskytnuté podpory na předmětnou Veřejnou zakázku.
12. Není povinností zadavatele v případě, že neexistují objektivní důvody pro spojení dílčích plnění veřejné zakázky, rozdělit zamýšlené plnění na části. Nelze ani tvrdit, že rozdělení plnění na menší části je v kontextu evropské legislativy a ZVZ jakousi obecně upřednostňovanou variantou, neboť evropské směrnice ani ZVZ takovou povinnost neukládá.
13. Ministrem akcentovaná snaha o podporu přístupu malých a středních podniků k plnění veřejných zakázek není do vlastního znění směrnic (ani ZVZ) výslovně promítnuta a je do značné míry kontradiktorní k jinému principu evropské legislativy, a to sice snaze evropského zákonodárce o větší míru centralizace zadávání veřejných zakázek, která je naopak založena na principu agregace poptávaného plnění do větších částí, aby mohlo být

dosahováno úspor z objemu. V případě veřejné zakázky žalobkyně jsou stavební práce a dodávky specifikované v souboru D2 51 a D2 52 vzájemně provázány tak, že jejich rozdělení by mělo za následek nefunkčnost stavby jako celku k žalobkyní zamýšlenému účelu. Správní orgány zcela pomíjí, že v daném případě je zájem společnosti na hospodárném nakládání s veřejnými prostředky garantován především postupem zadavatele, který důsledným nastavením zadávacích podmínek zajišťuje, že předmět veřejné zakázky agregovaný do většího celku přinese podstatné snížení nákladů v rozsahu, kterého není možno v případě rozdělení veřejné zakázky na části dosáhnout. Žalobkyně považuje za notorietu v oboru stavebnictví i mimo něj, že rozdělení zakázky na stavbu, jejíž hodnota se pohybuje v řádu stamilionů korun, by vedlo ke vzniku vícenákladů na koordinaci prací, zvýšení rizika prodlení či jiných škod, i k pravděpodobným sporům s dodavateli s ohledem na nejasně stanovené hranice odpovědnosti těchto dodavatelů. Žalobkyně k prokázání tohoto svého tvrzení předložila znalecký posudek ČVUT, který tvrzení žalobkyně potvrzuje.

14. Žalobkyně se neztotožňuje s názorem žalovaného, že významná propojenost stavebně technických řešení a dodávek „lékařské technologie“ nemůže být hlavní argumentem pro rozdělení zakázky. Žalobkyně je přesvědčena, že vzhledem k tomu, že předmětem Veřejné zakázky byla výstavba vysoce specializovaného zdravotnického pracoviště, jehož součástí je pavilon urgentního příjmu, systém centrální sterilizace, centrální operační sály a jednotky intenzivní péče (JIP), jejichž součástí jsou superseptické provozy a kde požadavky na umístění specializované zdravotnické techniky a technické zařízení budov (tzv. TZB) jsou specifické a vysoce specializované, by mělo být propojení stavebně technických řešení a dodávek specializované zdravotnické techniky a specifického a vysoce specializovaného technického zařízení budov naprostou prioritou. V případě vzájemné neprovázanosti stavebních prací a předmětných dodávek a tedy nefunkčnosti stavby jako celku by mohlo v krajní případě dojít i k ohrožení života a zdraví pacientů. Podle žalobkyně nelze pochybovat o tom, že propojení stavebního řešení a dodávek specializované zdravotnické techniky a specifického a vysoce specializovaného technického zařízení budov, které jsou součástí stavby nezbytnou k naplnění její funkce vyplývající z předmětu Veřejné zakázky, ve spojení s eliminací žalobkyní výše popsanych rizik, které by vyvstaly v souvislosti s rozdělením veřejné zakázky na části, je z pohledu ZVZ a zásad stanovených v § 6 ZVZ obhajitelným důvodem pro sloučení více plnění do jedné veřejné zakázky, který vede k naplnění cíle práva veřejných zakázek, tj. k zajištění hospodárnosti, efektivity a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky.
15. Žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje dále v tom, že podle názoru ministra při nastavení kritérií profesní způsobilosti, ekonomické kvalifikace a technické kvalifikace postupovala v rozporu s ustanoveními § 36 odst. 1 ZZVZ a 73 odst. 6 ZZVZ ve spojení se zásadou přiměřenosti a zákazu diskriminace ve smyslu § 6 odst. 1 a 2 ZZVZ.
16. Žalobkyně je toho názoru, že požadavky na prokázání splnění profesní způsobilosti (doložení oprávnění k podnikání pro vymezené předměty podnikání), angažování realizačního týmu, který musel disponovat specifikovanými doklady (autorizace ve smyslu zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě), ekonomické kvalifikace (celkový obrat dodavatele za tři bezprostředně předcházející účetní období, dosahující minimálně částky 528.000.000 Kč), seznam významných stavebních prací, seznam techniků a odborných pracovníků, kteří se budou podílet na plnění Veřejné zakázky, a osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci (hlavní stavbyvedoucí, zástupce hlavního stavbyvedoucího,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

specialista na silnoproudé instalace, specialista dodávek a montáže přístrojového vybavení a zdravotnických prostředků, koordinátor BOZP), stanovila ve vztahu ke specifickému předmětu Veřejné zakázky, jak je popsán výše, zcela přiměřeně a v minimálním rozsahu nezbytném pro plnění Veřejné zakázky v odpovídající kvalitě. Z uvedených důvodů tedy nemohla vytvořit bezdůvodné překážky hospodářské soutěže, a ovlivnit tak výběr nejvhodnější nabídky v předmětném zadávacím řízení. Proto nemůže ani obstát závěr ministra, který v napadeném rozhodnutí potvrdil, že žalobkyně při nastavení kritérií profesní způsobilosti, ekonomické kvalifikace a technické kvalifikace postupovala v rozporu s ustanoveními § 36 odst. 1 ZVZ a 73 odst. 6 ZVZ ve spojení se zásadou přiměřenosti a zákazu diskriminace ve smyslu § 6 odst. 1 a 2 ZVZ.

17. Nedopustila-li se žalobkyně porušení § 36 odst. 1 ZVZ a 73 odst. 6 ZVZ ve spojení se zásadou přiměřenosti a zákazu diskriminace ve smyslu § 6 odst. 1 a 2 ZVZ, nelze považovat za důvodné a oprávněné uplatnění finanční opravy ve výši 5 % z částky poskytnuté podpory na předmětnou Veřejnou zakázku.
18. Závěrem žalobkyně namítá nesprávné určení výše sazby finanční opravy pramenící z nesprávného posouzení proporcionality při rozhodování o procentuální výši finanční opravy. Žalovaný při stanovení procentuální výše finanční opravy nezohlednil závažnost tvrzeného porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace, a to plně v souladu se zásadou proporcionality. Určená výše finanční opravy je nepřiměřená k ŘO IROP tvrzeným porušením.

III. Vyjádření žalovaného

19. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal.
20. K *prvnímu okruhu žalobních námitek* žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že odůvodnění opatření poskytovatele dotace je nepřezkoumatelné. Z odůvodnění je totiž zcela zřejmé, co je žalobkyni vytýkáno a z jakých důvodů. Ostatně sama žalobkyně, ač tvrdí, že není zřejmé, co je jí vytýkáno, v námitkách i žalobě překládá obsáhlou argumentaci k obhajobě tvrzené řádnosti svého postupu. Tvrzené nedostatky odůvodnění opatření tedy zjevně nebyly – podle obsahu námitek - na újmu uplatnění práv žalobkyně, tj. nezabránily jí v podání odůvodněných námitek, potažmo žaloby.
21. Ke znaleckému posudku ČVUT žalovaný uvedl, že setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, neboť je zde reagováno na veškerá stanoviska experta a ministr se kvalifikovaně k nim vyjádřil, což částečně uvedl i u zjištění A.1.
22. Zjištění A.1 i A.2 bylo řádně odůvodněno, a to včetně uložené finanční opravy. Rozhodně není pravdou, že by finanční oprava nebyla řádně zdůvodněna s ohledem na proporcionalitu. Konstatování žalobkyně, že se jedná o obecné je fráze, je nutné odmítnout. Správní orgány odůvodnily výši finanční opravy s ohledem na konkrétní skutkovou situaci, taktéž s ohledem na svou dosavadní rozhodovací praxi. Počet nabídek byl zohledněn, a z toho důvodu nebyla uložena finanční oprava v maximální možné míře. Pro konstatování pochybení zadavatele a uložení finanční opravy přitom postačuje i jen možnost ovlivnění hospodářské soutěže, či jinými slovy potenciální vliv na hospodářskou soutěž.
23. Ke *druhému okruhu žalobních námitek* žalovaný uvedl, že předmětem vytýkaného pochybení je skutečnost, že zadavatel je povinen vždy zvážit, zda spojením několika dílčích plnění

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

(např. stavebních prací a dodávkou potřebné technologie do dané nemovitosti) nevyřadí bezdůvodně relevantní dodavatele a zda existují věcné objektivní důvody pro jejich spojení. Pokud tyto objektivní důvody neexistují, je povinností zadavatele zamýšlené plnění rozdělit na části. Ostatně dle ustanovení § 217 ZZVZ je povinností zadavatele odůvodnit, proč předmět veřejné zakázky nerozdělil, nikoliv naopak. Je tedy naprosto nerozhodné, co se snaží žalobkyně navodit v žalobě popisem jednotlivých prvků plnění spolu s fotodokumentací, nic to totiž nemění na tom, že nerozdělením veřejné zakázky na části deformovala trh.

24. V kontextu odborné literatury a judikatury k vymezení předmětu veřejné zakázky neobstojí ani argument žalobkyně, že poptávané stavební práce a dodávky lékařských technologií spolu souvisejí a navzájem se prolínají, růst nákladů na koordinaci práce a riziko prodlení, termín dokončení prací stanovených pro dokončení projektu, jakož i skutečnost, že spojení stavebních prací a dodávek lékařských technologií využívají i jiní zadavatelé. Tyto argumenty nemohou převážit nad veřejným zájmem na dodržení co možná nejširší veřejné soutěže, zejména když všechna tato rizika se dají minimalizovat i při rozdělení předmětu veřejné zakázky - např. nastavením vhodných smluvních podmínek plnění (vč. úpravy vzájemné spolupráce mezi dodavateli). Zároveň nelze jednoznačně a ve všech případech říci, že rozdělení veřejné zakázky na části zvýší náklady na koordinaci prací a vzniku prodlení, žalobkyně ostatně v námitkách k těmto argumentům nepředkládá ani žádné relevantní podklady. Pro úplnost je možno konstatovat, že v průběhu kontroly nebyla zpochybňována existence vztahu mezi stavebními pracemi a dodávkou lékařské technologie, tento vztah ale neobstojí jako hlavní objektivní argument pro nerozdělení veřejné zakázky na části. Tento postup by totiž nezabránil dodavatelům, kteří jsou schopni poskytnout obě poptávaná plnění, se zúčastnit obou těchto částí, ale zároveň by se každé z nich mohli zúčastnit i další dodavatelé.
25. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením v znaleckém posudku, že dodávky jsou pevně spojeny se stavbou, neboť v posuzovaném případě byly v rámci dotčených dodávek předmětem plnění rovněž položky, které zcela zjevně lze oddělit od samotné stavby a zároveň s ní nejsou žádným způsobem přímo a trvale spojeny, resp. nevyžadovaly instalaci a zabudování do přesně stavebně vymezených prostor. Jednalo se zejména (nikoli však výlučně) o nábytek, vyplachovače a desinfikátory, macerátory, mycí stoly či monitory a dílčí součásti vidoemanagementu. Argumentace žalobkyně, podle níž byl příjemce oprávněn požadovat veškerá vymezená plnění v rámci jedné veřejné zakázky nerozdělené na části tedy neobstojí, neboť se jednalo o plnění, která od sebe bylo možno oddělit.
26. Výše uvedenému nasvědčuje též vyjádření znalce k dotazu, zda je standardní, aby dotčené dodávky byly poptávány investorem samostatně, kdy je z expertního posudku zřejmé, že (byť v praxi zpravidla v případech nižších rozsahů a finančních objemů) lze předmětné dodávky poptávat samostatně. Pokud zadavatel poptává více dílčích plnění najednou, měl by vždy především zvážit, zda těmto plněním nemůže odpovídat odlišný okruh dodavatelů, anebo zda existují věcné objektivní důvody pro jejich společné zadání v rámci jedné veřejné zakázky. Pokud takové důvody objektivně neexistují, je z hlediska dodržení základních zásad pro zadávání veřejných zakázek, jakož i z hlediska tzv. zásad 3E, nezbytné zadat tato plnění rozdělením veřejné zakázky na části. Tento způsob zadání umožní účast jak specializovaným dodavatelům pro příslušnou část plnění, tak i generálnímu dodavateli, který by byl způsobilý splnit celý předmět veřejné zakázky a podá nabídku na všechny její části.

27. Ve vztahu ke stanovení kvalifikačních požadavků žalovaný uvedl, že cílem stanovení kvalifikace je ověřit si způsobilost a schopnost potenciálních dodavatelů plnit předmět veřejné zakázky. Kritéria kvalifikace tak slouží pro určení základních (minimálních) limitů schopností dodavatele, které potřebuje pro řádné plnění veřejné zakázky. Zadavatelé zároveň nemají absolutní volnost pro stanovení tohoto minimálního požadavku, ale musí postupovat v souladu s principem přiměřenosti vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky. Z právě uvedeného tedy mj. vyplývá, že v případě, že zadavatel stanoví předmět veřejné zakázky příliš široce, hrozí zde i riziko nepřiměřeně přísných kvalifikačních požadavků.
28. Kvalifikační požadavky byly nepřiměřenými shledány ve svém souhrnu a ve vzájemné kombinaci. V jejich vzájemné kombinaci působí jako nedůvodná překážka relevantních dodavatelů se zadávacího řízení účastnit, a to i v kombinaci s nepřiměřeně širokým předmětem plnění.
29. Množství kvalifikačních požadavků nenaplnuje účel prokázání minimálních schopností k řádnému splnění předmětu veřejné zakázky, ale ve svém souhrnu a ve vzájemné kombinaci vytvářejí bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.
30. Žalovaný dále uvedl, že kromě toho, že požadavky na kvalifikaci formulované zadavatelem považuje za nepřiměřené ve vztahu ke složitosti a rozsahu předmětu zakázky ve svém souhrnu a ve vzájemné kombinaci, shledává problematickými rovněž některé dílčí kvalifikační požadavky jako takové. Již na základě těchto předpokladů by přitom bylo možné dospět k závěru o nepřiměřenosti zadavatelem stanovených kvalifikačních předpokladů. Jedná se v první řadě o požadavek na osvědčení o autorizaci podle zákona o autorizaci pro obory (i) statika a dynamika staveb a (ii) technika prostředí staveb, specializace technická zařízení, a to v rozsahu autorizovaný inženýr. Zadavatel v rámci těchto požadavků bezdůvodně nepřipustil možnost prokázat jejich splnění osobou autorizovaného technika, přestože k takovému omezení nebyly v posuzované věci žádné objektivní důvody. Problematickým je dále např. požadavek na výkon činnosti Koordinátora BOZP, neboť odporuje § 14 odst. 2 zákona č. 309/2006 Sb., z něhož se podává, že osoba koordinátora nesmí být propojena se zhotovitelem. Polemizovat by se dalo rovněž o oprávněnosti požadavku na předložení oprávnění k podnikání v oboru „projektová činnost ve výstavbě“, když nepochybným předmětem plnění veřejné zakázky nemají být projekční činnosti, které vyžadují dispozici s tímto oprávněním k podnikání (do rozsahu této živnosti totiž nespadá vypracování např. realizační dokumentace stavby či dokumentace o skutečném provedení stavby). Žalobkyně sice stanovila, že zhotovitel je povinen zpracovat rovněž dokumentaci pro změnu stavby před jejím dokončením, avšak potřeba vypracování této dokumentace by vyvstala pouze v případě, pokud by to vyžadovalo řádné dokončení díla. Lze tedy důvodně pochybovat o přiměřenosti kvalifikačního požadavku stanoveného toliko „pro jistotu“, tj. ve vztahu k plnění, které nutně nemusí být předmětem veřejné zakázky, jak je tomu v tomto případě. Jako nepřiměřený se jeví rovněž konkrétní vymezení klasifikace staveb dle CZ-CC, včetně požadavku na výstavbu/rekonstrukci operačního sálu a současně doložení většího množství autorizací dodavatele (byť až vybraného), či počtu osob, u nichž se dokládá osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci, a rovněž poměrně podrobně specifikované referenční zakázky (přičemž jedna osoba nemůže zastávat více pozic), kdy kombinace těchto požadavků (včetně požadavku na ekonomickou kvalifikaci) ve svém důsledku nevede k prokázání zkušeností dodavatele či jeho realizačního týmu s konkrétním plněním, resp. konkrétní odbornou činností, nýbrž vedou k neodůvodněnému zúžení soutěže o veřejnou

zakázku a nepřipustné diskriminaci. Ačkoliv jednotlivé dílčí požadavky zadavatele nemusí být vždy nutně v rozporu se ZVZ, tomuto zákonu odporuje jejich soubor jako celek.

31. *K závěrečné námitce žalovaný uvedl, že finanční oprava byla uložena plně se zásadou proporcionality. Zjištění A.1 je porušením ustanovení § 36 odst. 1 ZZVZ ve spojení s ustanovením § 6 odst. 2 ZZVZ, které se kvalifikuje podle čl. 3, bodu 24 přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, vydání 1.15 (Finanční opravy za nedodržení postupu, stanoveného v ZVZ a MPZ). Je nutné potvrdit uložení finanční opravy ve výši 10 % z částky poskytnuté podpory na veřejnou zakázku, neboť postupem žalobkyně došlo k bezdůvodnému omezení hospodářské soutěže a k porušení zásady zákazu diskriminace, když ze zadávacího řízení byli vyloučeni potenciální dodavatelé, kteří by byli schopni poskytnout zadavateli pouze dodávku některé z navzájem odlišných skupin požadovaného plnění, avšak nikoliv stavební práce a dodávky všech skupin požadovaného plnění, přičemž u dotčené veřejné zakázky nelze vyloučit její přeshraniční význam.*
32. *Zjištění A.2 je pak porušením ustanovení § 73 odst. 6 ZZVZ a ustanovení § 36 odst. 1 ZZVZ ve spojení s ustanovením 6 odst. 1 a 2 ZZVZ, které se kvalifikuje podle čl. 3, bodu 11 přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, vydání 1.15 (Finanční opravy za nedodržení postupu, stanoveného v ZVZ a MPZ). Je nutné potvrdit uložení finanční opravy ve výši 5 % z částky poskytnuté podpory na veřejnou zakázku, která byla uplatněna na spodní přípustné hranici, neboť nebylo identifikováno přímé ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, a tedy dopad identifikovaného pochybení na výběr nejvhodnější nabídky se nachází pouze v potenciální rovině, kdy byla rovněž zohledněna skutečnost, že do zadávacího řízení bylo podáno šest nabídek, a tedy i přes užití omezujících podmínek byla zajištěna minimální míra hospodářské soutěže.*
33. *V souladu s textem přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, vydání 1.15 (Finanční opravy za nedodržení postupu, stanoveného v ZVZ a v MPZ), čl. 1, se postupuje při uplatňování výsledné finanční opravy podle pravidla: „V případě, že u veřejné zakázky bude identifikováno více porušení, výše finančních oprav stanovených za jednotlivá porušení se nescítají a výsledná finanční oprava je stanovena s ohledem na nejzávažnější porušení.“ Je tedy možné konstatovat, že výsledná finanční oprava za obě zjištění činí 10% z částky poskytnuté podpory na dotčenou veřejnou zakázku. Tato finanční oprava zohledňuje jak závažnost identifikovaného zjištění, tak i jeho vliv na dosažení účelu poskytnuté dotace IROP, když podmínka dodržení právních předpisů ČR i EU, tedy i předpisů upravujících zadávání veřejných zakázek, je jedním ze základních předpokladů stanovených pro řádnou realizaci projektů IROP.*

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

34. *Ze správního spisu vyplývá, že Centrum pro regionální rozvoj České republiky (dále též „CRR“) provedlo kontrolu zákonnosti postupu žalobkyně v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky s názvem „Nový pavilon Emergency, COS, vč. JIP a nadzemní spojovací koridor se stávajícím pavilonem D, Krajská zdravotní, a.s. – Nemocnice Chomutov, o.z. – stavební práce II.“. Předmětem kontroly bylo (i) posouzení zadávacích podmínek, (ii) kontrola průběhu zadávacího řízení a (iii) kontrola uzavřené smlouvy.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

35. Stanovisko CRR ve své části I. identifikovalo porušení zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Žalobkyně podala proti zjištění CRR dne 13. 2. 2023 námitky.
36. Ve shodě se Stanoviskem CRR identifikoval ŘO IROP rozpor postupu žalobkyně se ZVZ, který spatřoval v tom, že žalobkyně při zadávání Veřejné zakázky zadávané v otevřeném nadlimitním řízení dle § 56 a násl. ZZVZ:
1. postupovala v rozporu s § 36 odst. 1 ZZVZ ve spojení se zásadou zákazu diskriminace obsaženou v § 6 odst. 2 ZZVZ, když vedle plnění spočívajícího v provedení stavebních prací předmětem plnění Veřejné zakázky učinila současně dodávky uvedené ve výkazu výměr a oceňovaném nabídkovém rozpočtu na listech souboru Excel označených:
 - D2_51-F1 – Lékařská technologie – pevně spojená se stavbou – FÁZE 1;
 - D2_51-F2 – Lékařská technologie – pevně spojená se stavbou – FÁZE 2; a
 - D2_52-D02 – Vestavba čistých prostor – Dotazy 2020-06-11,a vymezila tak předmět plnění příliš široce, čímž vytvořila bezdůvodné překážky hospodářské soutěže;
 2. postupovala ve vztahu k nastavení požadavků na prokázání kvalifikace v rozporu se zásadou přiměřenosti a zákazu diskriminace ve smyslu § 6 odst. 1 a 2 ZZVZ ve spojení s ustanovením § 36 odst. 1 ZZVZ a 73 odst. 6 ZZVZ, když v člancích 15, 16 a 17 zadávací dokumentace a v článku 5.12 návrhu smlouvy měla stanovit takové požadavky na prokázání splnění profesní způsobilosti, ekonomické kvalifikace a technické kvalifikace, které byly ve svém souhrnu a ve vzájemné kombinaci nepřiměřené ve vztahu ke složitosti a rozsahu předmětné Veřejné zakázky a neodpovídaly složitosti a rozsahu předmětu Veřejné zakázky, v důsledku čehož žalobkyně vytvořila bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.
37. ŘO IROP jehož roli vykonává žalovaný, následně vydal oznámení o výsledku administrativního ověření Žádosti o platbu, jehož výsledkem bylo stanovení celkové částky nevyplacené dotace ve výši 2 227 337,42 Kč a jehož podrobné zdůvodnění bylo uvedeno v Informaci o nevyplacení části dotace (dále též „*Informace o nevyplacení části dotace*“).
38. Žalobkyně podala proti zjištění ŘO IROP dne 16. 4. 2024 námitky. Dne 30. 4. 2024 vydal ministr pro místní rozvoj napadené rozhodnutí, kterým potvrdil opatření poskytovatele dotace, tj. snížení dotace o částku ve výši 2 227 337,42 Kč s tím, že uvedená částka nebude příjemci vyplacena s konečnou platností.

V. Soudní přezkum

39. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
40. Podle ust. § 6 odst. 1 ZZVZ *zadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.*
41. Podle ust. § 6 odst. 2 ZZVZ *ve vztahu k dodavatelům musí zadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace.*
42. Podle ust. § 36 odst. 1 ZZVZ *zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

43. Podle ust. § 73 odst. 6 ZZVZ *pokud zadavatel požaduje prokázání ekonomické nebo technické kvalifikace, musí v zadávací dokumentaci přiměřeně vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky stanovit, která kritéria ekonomické nebo technické kvalifikace požaduje a minimální úroveň pro jejich splnění.*
44. Podle ust. § 217 odst. 2 písm. m) ZZVZ *pokud zadavatel nadlimitní veřejnou zakázku nerozdělí na části, uvede zadavatel odůvodnění tohoto postupu, pokud je neuvedl v zadávací dokumentaci.*
45. Podle ust. § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel *poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta; je-li stanoven nižší odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 5, výše nevyplacené části dotace musí být stanovena v rámci částek vypočítaných podle § 14 odst. 5. Přitom v rámci procentního rozmezí přihlédne poskytovatel k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Nevyplatit dotaci nebo její část nelze při nedodržení povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. j).*
46. V dané věci rozhodl soud o přerušení řízení usnesením dne 14. února 2025, č. j. 3 A 43/2024-71, neboť zjistil, že u Nejvyššího správního soudu probíhá řízení o kasační stížnosti, které je vedeno pod sp. zn. 5 As 187/2024 a v tomto řízení bude řešena Nejvyšším správním soudem otázka, jejíž výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé. Protože tato překážka odpadla, když Nejvyšší správní soud v této věci dne 21. 2. 2025 vydal rozsudek se závazným právním názorem, rozhodl zdejší soud o pokračování v přerušeném řízení usnesením ze dne 4. 3. 2025, které tohoto dne nabylo právní moc.
47. Třetí senát Městského soudu v Praze v návaznosti na tuto judikaturu posoudil věc takto:
48. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
49. Správní soudy opakovaně konstatovaly, že zadavateli svědčí významná míra autonomie ohledně vymezení plnění, které hodlá poptávat, a tedy také ohledně vymezení předmětu veřejné zakázky i podmínek účasti na ní. Předmět veřejné zakázky totiž vychází ze zadavatelových potřeb a může mít nejrůznorodější charakter daný povahou plnění, potřebami zadavatele, jeho finančními možnostmi apod. I při tomto vymezení však musí zadavatel dodržet ZZVZ a jeho požadavky musejí být v souladu se základními zásadami upravenými v § 6 tohoto zákona. (Rozsudky NSS č. j. 9 Afs 87/2008–81 z 9. 7. 2009, č. j. 7

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Afs 44/2013–37 ze 7. 11. 2013 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 75/2013–109 z 9. 10. 2014.) [3] Zadavatel tak při postupu podle ZZVZ musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti (§ 6 odst. 1) a ve vztahu k dodavatelům musí zadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace (§ 6 odst. 2).

50. Užití uvedených zásad má vést k naplnění cíle práva veřejných zakázek, tj. zajištění hospodárnosti, efektivity a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Tohoto cíle bude dosaženo především tím, že smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, budou zadavatelé uzavírat při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. (Rozsudek NSS č. j. 8 Afs 243/2019–33 z 2. 12. 2021 a rozhodnutí citovaná v jeho bodě 15.) S bezdůvodně neomezovanou a efektivní soutěží dodavatelů souvisí i hospodárnost nakládání s prostředky z veřejných rozpočtů, neboť zadavatelé většinou nehopodáří s vlastními finančními zdroji a nemají tedy v obecné rovině motivaci k tomu, aby postupovali nanejvýš hospodárně; stranou nelze ponechat ani potenciální hrozbu korupce v podobě jakéhokoli druhu zvýhodňování nebo protihodnoty, ať už finanční či politické (rozsudek NSS č. j. 5 As 65/2021–73 z 20. 9. 2022, bod 27).
51. Zároveň platí, že povinnost objasnit skutkový stav stran požadavků na vymezení předmětu zakázky i důvodnosti jednotlivých zadávacích podmínek leží na zadavateli. Jestliže u zcela jednoduché běžné zadávací podmínky postačuje prosté zdůvodnění její potřeby, v ostatních případech má zadavatel povinnost předestřít podrobné, logické a smysluplné odůvodnění, že jím zvolené omezení soutěže bylo důvodné a že by případné alternativy zvolené zadávací podmínky pro něj znamenaly nepřiměřené náklady či obtíže, a svá tvrzení rovněž prokázat (rozsudek NSS č. j. 6 As 338/2021–52 z 13. 2. 2023).
52. Na správním orgánu rozhodujícím o opravě za porušení pravidel při zadávání veřejné zakázky pak je, aby posoudil, zda je zadavatelovo odůvodnění zadávacích podmínek s právě popsányými zásadami v souladu. Nároky na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu přitom vyplývají z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle něž se v odůvodnění uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
53. K požadavkům na přezkoumatelnost správních rozhodnutí správní soudy setrvale judikují, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen u nejzávažnějších vad, v jejichž důsledku skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek právních důvodů, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS č. j. 2 As 37/2006–63, č. 1112/2007 Sb. NSS z 21. 12. 2006), nevypořádá všechny zásadní odvolací námitky (rozsudek NSS č. j. 8 Afs 66/2008–71 z 19. 12. 2008) či neuvede důvody, proč nepovažuje argumentaci účastníka řízení za důvodnou a jeho námitky za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek NSS č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS z 14. 7. 2005). Nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů pak může být rozhodnutí zatížené vadami skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kde není zřejmé, zda vůbec byly nějaké důkazy provedeny.
54. Po seznámení se se správním spisem a po zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba je důvodná.

55. Soud přisvědčil námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je sice srozumitelné, avšak ministr v něm dostatečně neposoudil otázky stěžejní pro toto řízení, byť mu předcházelo velmi obsáhlé podání žalobkyně v podobě námitek.
56. Soud souhlasí s ministrem, že ZZVZ vnímá dělení zakázek na menší části jako obecně žádoucí postup. Podle důvodové zprávy *„vhodné dělení se považuje za nástroj umožňující přístup malých a středních podniků k veřejným zakázkám. Zájem na usnadnění účasti malých a středních podniků bylo ostatně jedním z důvodů, proč byly evropské předpisy o veřejných zakázkách revidovány. Dělení velkých veřejných zakázek se považuje za posilující hospodářskou soutěž. Je nutné však upozornit, že současně platí, že části veřejné zakázky se zadávají v režimu odpovídajícímu součtu jejich předpokládaných hodnot, a to bez ohledu na skutečnost, zda jsou tyto části zadávány v jednom nebo více zadávacích řízeních (§ 18 odst. 1)“*.¹ Navzdory tomu je rozdělení veřejné zakázky na jednotlivé části stále pouze zadavatelovou možností, nikoli povinností.²
57. Je však třeba mít na paměti, že i tady se uplatní zákaz diskriminace. Za skrytou formu nepřipustné diskriminace je přitom třeba považovat i postup, když zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku takovým vymezením jejího předmětu, že ji mohou splnit toliko někteří z dodavatelů (potenciálních uchazečů), již by jinak byli k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilí (rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 75/2013–109 z 9. 10. 2014). Obdobným projevem diskriminace pak je kumulace spolu nesouvisejících plnění, která omezuje v možnosti ucházet se o plnění veřejné zakázky ty dodavatele, kteří jsou schopni dodat jen dílčí část takové „umělé“ sloučené veřejné zakázky. Dodavatelé jsou následně nuceni rezignovat na účast v zadávacím řízení nebo podávat nabídku společně s jinými dodavateli, případně nuceně využívat služeb poddodavatelů, což deformuje hospodářskou soutěž mezi dodavateli. Takové slučování zakázek je zakázáno.³ V naposled citovaném rozsudku Krajský soud v Brně uvedl: *„Jestliže by zadavatel vymezením veřejné zakázky, konkrétně spojením nesouvisejících plnění, mohl porušit základní zásady zadávacího řízení, musí předmět veřejné zakázky vymezit buď úžeji, nebo umožnit podávání nabídek na části veřejné zakázky. Je-li jedinou možností, jak dosáhnout dodržení zásady zákazu diskriminace, rozdělení veřejné zakázky, a tuto možnost ZVZ výslovně připouští, je třeba takový postup (rozdělení veřejné zakázky z důvodu zabránění diskriminace) považovat za postup ZVZ uložený (obdobně v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18.9.2014 ve věci sp. zn. 30 Af 80/2012).“* V nedávné době se shodně vyjádřil NSS např. v rozsudku č. j. 7 As 71/2023–38 z 31. 5. 2024.
58. Při rozhodování, zda je vhodné požadované plnění popsat v rámci jednoho zadávacího řízení, nebo by mělo být vypsáno více zadávacích řízení, by zadavatel měl zohlednit jednak možné dopady jeho postupu na hospodářskou soutěž, jednak možnou oddělitelnost jednotlivých součástí plnění, tedy praktické dopady rozdělení zakázky na její následné plnění (jako celku, který je zadáván po částech), např. prodražení veřejné zakázky, komplikovanou koordinaci plnění jednotlivých dodavatelů, provázanost dílčích plnění s návazností na

¹ Důvodová zpráva k ZZVZ, sněmovní tisk č. 637/0, 7. volební období, dostupná na www.psp.cz.

² Podešva, V. – Sommer, L. – Votrubec, J. a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář. Praha: Wolters Kluwer (ČR), 2023; komentář k § 35.

³ Šebesta, M. – Novotný, P. – Machurek, T. – Dvořák, D. a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022; komentář k § 35.

omezení možnosti uplatnit odpovědnost za vady dílčích plnění.⁴ NSS to v rozsudku č. j. 4 As 337/2018–84 z 19. 11. 2020 shrnul tak, že „*zadavatel bude povinen [rozdělit veřejnou zakázku na části] za situace, kdy to povaha předmětu zakázky umožňuje, a kdy by zároveň nerozdělení veřejné zakázky na části mohlo mít v důsledku omezení konkurence mezi dodavateli vliv na výběr nejvhodnější nabídky. [44] Pokud tedy zadavatel přistoupí ke spojení souvisejících plnění do jedné veřejné zakázky, jako tomu bylo v posuzované věci, musí se zároveň zabývat tím, zda v rámci této veřejné zakázky není nutno využít možnosti k jejímu rozdělení na dílčí části, a to tak, aby vymezený rozsah předmětu plnění nepřiměřeně nezužoval okruh potenciálních dodavatelů. Požadavek na rozdělení veřejné zakázky na dílčí části zpravidla vyvstane u plnění, která jsou v obchodní praxi běžně dodávána samostatně, čímž bude otevřena možnost i pro nabídky těch dodavatelů, kteří nemohou dodat všechna plnění. Naopak u plnění, u nichž je dána vzájemná podmíněnost, provázanost či závislost, takový požadavek zpravidla nevystane, neboť by to nebylo účelné z důvodu zjevné nevhodnosti či potenciální nefunkčnosti plnění.*“

59. Žalobkyně podala proti zjištění CRR, jakož i ŘO IROP námitky. Svá tvrzení žalobkyně doplnila 7 fotografiemi, které zachycují jednotlivé části vybavení a způsob jejich vestavění nebo ukotvení do stavebních konstrukcí, v některých případech i v jednotlivých stádiích stavby, takže jsou vidět jednotlivé kroky tohoto procesu. V doplnění námitek žalobkyně předložila expertizu ČVUT. Na otázku, zda jsou dodávky pevně spojeny se stavbou, expertiza odpověděla: „*Ze stavebně-technického a technologického hlediska se zjevně jedná o zabudované lékařské technologie pevně spojené se stavbou nemající tudíž charakter majetku movité povahy (tj. nejde o běžně „přenosné“ a bez zásadních destrukčních dopadů demontovatelné a ihned jinde zprovoznitelné komponenty).*“ Z tohoto důvodu je nutné zpracovat dodavatelskou dokumentaci v souladu s montážními podmínkami příslušné zdravotnické techniky (ukotvení, vývody elektro silnoproud, slaboproud, přípojku TUV a SV, odpady, stlačený vzduch, medicínální plyny apod.), která se podle výrobce liší, a to dokonce včetně ev. zatížení na jednotlivé konstrukce. ČVUT dále uvedlo, že není standardní, aby investor poptával tyto dodávky samostatně, dochází k tomu „*jen ve zcela výjimečných případech zpravidla nižších rozsahů a fin. objemů.*“ Použilo příměr se situací, jako by u automobilu po havárii jeden servis rovnal karosérii, druhý vykonával klempířské práce, třetí lakýrnické, čtvrtý mechanické opravy a výměny, pátý elektroinstalaci a šestý přezkoumal kola a dělal geometrii. ČVUT shrnulo, že pokud by zdravotnická technika byla dodávána v samostatném výběrovém řízení, vedlo by to k mnoha problémům: změnové listy, vícepráce se zpožděními na zadavatelově straně, problémy s překrývajícími a nezřejmými zárukami, a tyto problémy by se v případě montáže a zkušebního provozu po dokončení stavby ještě znásobily. Takto vše koordinuje vybraný dodavatel i s jednoznačnými zárukami a jasnou odpovědností za vzniklé kolize. V opačných případech „*s pravděpodobností rovnající se zde téměř jistotě dochází v podobném postupu bez zřejmého „generálního dodavatelství“ k četným kolizím a rizikům zde popsáným se všemi negativními technicko-ekonomickými důsledky.*“
60. Ministr v napadeném rozhodnutí poměrně výstižně shrnul judikaturní východiska i teoretické závěry pro posouzení věci. V reakci na odpovědi odborné expertizy k stanovení předmětu zadávacího řízení žalovaný uvedl, že „*ani skutečnost, kdy by v praxi bylo běžné s ohledem na rozsah veřejné zakázky plnění s využitím poddodavatelů či spojení více dodavatelů, neopravňuje zadavatele k nedodržení zásady zákazu diskriminace, resp. neotevření hospodářské soutěže co nejširšímu okruhu potenciálních dodavatelů v zájmu dodržení zásady zákazu diskriminace, je-li dána možnost předmět veřejné zakázky rozdělit na části.*“ K odpovědi znalce

⁴ Srov. oba výše citované komentáře k § 35.

na dotaz, zda jsou předmětné dodávky pevně spojeny se stavbou a z jakých důvodů je nutné, aby uvedené dodávky byly realizovány zhotovitelem stavby, žalovaný uvedl, že argumentace, podle níž byl příjemce oprávněn požadovat veškerá vymezená plnění v rámci jedné veřejné zakázky nerozdělené na části neobstojí, neboť se jednalo o plnění, která od sebe bylo možno oddělit. Konkrétně uvedl, že „*položky, které vyžadují toliko zapojení do elektřiny (potažmo zřízení zásuvky), zajištění přívodu vody či napojení na odpad, nelze považovat za plnění neoddělitelné od stavby. V posuzovaném případě přitom byly v rámci dotčených dodávek předmětem plnění rovněž položky, které zcela zjevně lze oddělit od samotné stavby a zároveň s ní nejsou žádným způsobem přímo a trvale spojeny, resp. nevyžadovaly instalaci a zabudování do přesně stavebně vymezených prostor. Jednalo se zejména (nikoli však výlučně) o samostatně stojící nábytek, vyplachovače a desinfikátory, sterilizátory, mycí a dezinfekční automaty či monitory a ozvučení.*“ K odpovědi znalce na dotaz, zda je standardní, aby dotčené dodávky byly poptávány investorem samostatně, ministr uvedl, že „*pokud zadavatel poptává více dílčích plnění najednou, měl by vždy především zvážit, zda těmto plněním nemůže odpovídat odlišný okruh dodavatelů, anebo zda existují věcné objektivní důvody pro jejich společné zadání v rámci jedné veřejné zakázky. Pokud takové důvody objektivně neexistují, je z hlediska dodržení základních zásad pro zadávání veřejných zakázek, jakož i z hlediska tzv. zásad 3E, nezbytné zadat tato plnění rozdělením veřejné zakázky na části. Tento způsob zadání umožní účast jak specializovaným dodavatelům pro příslušnou část plnění, tak i generálnímu dodavateli, který by byl způsobilý splnit celý předmět veřejné zakázky a podá nabídku na všechny její části.*“

61. Ministrovi lze přisvědčit, že rozdělení předmětu zakázky na stavební práce a dodávky lékařských technologií by rozšířilo okruh potenciálních dodavatelů o ty, kteří jsou schopni dodat jen jednu z těchto částí. Z citované judikatury však vyplývá, že tato okolnost není jediným kritériem, které zadavatel musí zvažovat při rozhodování, zda předmět zakázky rozdělit; nepostačí tak poukázat na to, že by rozdělení zakázky posílilo hospodářskou soutěž. Druhým obligatorním kritériem je oddělitelnost jednotlivých plnění a faktické důsledky, které by rozdělení zakázky pro zadavatele mělo.
62. Žalobkyně netvrdila, že rozdělení veřejné zakázky na části zvýší náklady na koordinaci prací a způsobí prodlení „jednoznačně a ve všech případech“. Její argumentace směřovala výhradně k jejímu vlastnímu případu, a právě jeho okolnostmi se měl ministr zabývat. Není přitom pravda, že by žalobkyně na podporu svých argumentů nepředložila „žádné relevantní podklady“. Její námitky proti opatření ŘO IROP, včetně jejich doplnění a expertizy ČVUT, se soustředily právě na popis konkrétních okolností, kvůli nimž by dodávky lékařských technologií od jiného subjektu způsobily organizační, finanční i právní těžkosti. Existence takových komplikací je podle soudu zcela zřejmá i laikovi bez odborných znalostí, a ministrův poukaz na možnost „nastavení vhodných smluvních podmínek“ nemůže vyvrátit několik desítek stran žalobkyniny argumentace. Dodávky od různých dodavatelů by jistě bylo možné smluvně upravit, ale právě za cenu větší organizační komplikovanosti a s ní možná spojeného prodlení, vyšších nákladů a větších rizik (např. při reklamaci vad dílčích plnění) pro žalobkyni, která právě takto odůvodňuje nehospodárnost a nelogičnost takového postupu.
63. Ministr na straně 18 napadeného rozhodnutí shledal, že „*položky, které vyžadují toliko zapojení do elektřiny (potažmo zřízení zásuvky), zajištění přívodu vody či napojení na odpad, nelze považovat za plnění neoddělitelné od stavby. V posuzovaném případě přitom byly v rámci dotčených dodávek předmětem plnění rovněž položky, které zcela zjevně lze oddělit od samotné stavby a zároveň s ní nejsou žádným způsobem přímo a trvale spojeny, resp. nevyžadovaly*

instalaci a zabudování do přesné stavebně vymezených prostor. Jednalo se zejména (nikoli však výlučně) o samostatně stojící nábytek, vyplachovače a desinfikátory, sterilizátory, mycí a dezinfekční automaty či monitory a ozvučení. Tato argumentace, podle níž byl příjemce oprávněn požadovat

veškerá vymezená plnění v rámci jedné veřejné zakázky nerozdělené na části tedy neobstojí, neboť se jednalo o plnění, která od sebe bylo možno oddělit.“ Shora uvedené tvrzení nijak nereaguje na obsáhlou argumentaci žalobkyně a důkazy dokládající, že uvedené vybavení vyžadovalo instalaci a zabudování do přesné stavebně vymezených prostor a nepostačovalo pouhé zapojení do elektřiny, zajištění přívodu vody a napojení na odpad. Ministr nenabídl žádné věcné argumenty vyvracející žalobkyniny námitky. Úlohou soudu přitom není, aby první zkoumal zadávací dokumentaci a hodnotil povahu jednotlivých poptávaných položek; to bylo v rozsahu potřebném pro vypořádání námitek úkolem správních orgánů. Podporu pro ministrův závěr neposkytuje ani expertiza ČVUT, na kterou se v napadeném rozhodnutí odvolává. Ta sice nevyloučila, že ve „*zcela výjimečných případech zpravidla nižších rozsahů a fin. objemů*“ mohou být uvedené dodávky poptávané samostatně, ale zároveň zdůraznila, že to není standardní. Citovaná judikatura přitom požadavek na rozdělení veřejné zakázky na dílčí části dovozuje u plnění, která jsou v obchodní praxi „běžně dodávána samostatně“. O takový případ se v nynější věci dle expertizy zjevně nejedná a ministr neuvedl, o co opírá svůj opačný závěr.

64. Žalobkyně konkrétně a podrobně vysvětlila, proč podle jejího názoru povaha předmětu zakázky neumožňovala její rozdělení na několik částí, jinými slovy, proč by negativní praktické dopady rozdělení zakázky na následné plnění zakázky převážily nad jistým omezením hospodářské soutěže. Na podporu svých tvrzení předložila důkazy: nákresy z projektové dokumentace, fotografie, expertizu ČVUT. Ministrovým úkolem pak bylo přezkoumatelně posoudit, jestli žalobkynino stanovisko ob stojí. Ministr ve svých rozhodnutích opakovaně konstatoval, že žalobkyniny argumenty nemohou převážit nad veřejným zájmem na dodržení co možná nejširší veřejné soutěže, ale vypořádání těchto argumentů se omezilo na doslovné opakování obecných pasáží z prvostupňového rozhodnutí, které žalobkyně věcně zpochybňovala, a na dezinterpretaci expertizy ČVUT. Ministr zohlednil sice – ve velmi hrubých rysech – dopady na hospodářskou soutěž, ale pominul přitom aspekt faktické oddělitelnosti jednotlivých plnění a objektivních důvodů pro jejich společné zadání v rámci jedné veřejné zakázky, tedy toho, nakolik jsou dodávky lékařských technologií stavebně a funkčně spojeny se stavbou, jež byla rovněž předmětem zakázky, a jaké dopady by mělo případné rozdělení zakázky na její následné plnění. Citace jiných rozhodnutí ÚOHS nebo NSS nemohou toto odůvodnění nahradit, jelikož ministr neodůvodnil, že se jedná o skutkově obdobné věci, resp. nijak nevyvrátil žalobkyninu konkrétní obranu, že o takové věci nejde. Právě na toto jeho pochybení žalobkyně v žalobě upozorňuje, a soud shledal napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
65. Co se týká přiměřenosti kvalifikačních požadavků, prokazování kvalifikace v procesu zadávání veřejných zakázek obecně slouží k vyloučení pochybností, že dodavatel bude schopen řádně – tedy v požadované kvalitě a včas – dodat předmět plnění veřejné zakázky. Význam kvalifikace vždy roste se složitostí a rozsahem veřejné zakázky a její stanovení je v zájmu zadavatele; je třeba zajistit, aby nabídku podali pouze uchazeči způsobilí (kvalifikovaní) ke splnění veřejné zakázky. Posouzení, zda zadavatelem předestřené důvody k omezení hospodářské soutěže na základě nastavení kvalifikace ob stojí jako přiměřené, je primárně posouzením právním, které vychází ze skutkového stavu věci zjištěného na základě hodnocení důkazů. (Srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 65/2021–73 z 20. 9. 2022 nebo rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

zdejšího soudu č. j. 10 A 104/2023–30 z 21. 12. 2023, bod 36). Přitom platí, že „čím podrobnější a přísnější požadavky zadavatel zvolí, tím vyšší nároky budou kladeny na jejich odůvodnění“ (rozsudek NSS č. j. 1 Afs 69/2012–55 z 28. 2. 2013, bod 25).

66. NSS již v rozsudku č. j. 9 Afs 87/2008–81 z 9. 7. 2009 konstatoval: „Zadavatel podle předmětu veřejné zakázky volí konkrétní další kvalifikační kritéria, kterými vymezuje odpovídající úroveň způsobilosti dodavatele poskytnout, dodat nebo provést předmět veřejné zakázky. Pokud ve vztahu k veřejné zakázce dospěje k závěru, že splnění dalších kvalifikačních kritérií není nutné, nemusí jejich prokazování požadovat vůbec. Pokud však dospěje k závěru opačnému, musí pečlivě vážit, jaké minimální kvalifikační požadavky jsou pro provedení jím zadávané veřejné zakázky nezbytné. Musí se přitom vyvarovat všech požadavků, které s předmětem zadávané zakázky nesouvisí věcně či bezprostředně. Na druhou stranu je zadavatel povinen, v rámci dodržení principu transparentnosti, stanovit určité prahové hodnoty, které konkrétněji specifikují zadavatelem stanovená kvalifikační kritéria. Stanovení kvalifikačních kritérií proto může omezit výběr potencionálních dodavatelů, to je však možné pouze tehdy, je-li to odůvodněno objektivními okolnostmi, navíc tyto požadavky musí být vždy přiměřené ve vztahu k druhu, rozsahu a složitosti veřejné zakázky.“ Postup v rozporu s těmito zásadami představuje skrytou formu nepřipustné diskriminace, jelikož do zadávacího řízení se mohou přihlásit toliko někteří z dodavatelů (potenciálních uchazečů), již by jinak byli bývali k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilí (rozsudek NSS č. j. 1 Afs 20/2008–152, č. 1771/2009 Sb. NSS z 5. 6. 2008). Nepřiměřenost stanovených kritérií přitom nelze předem a obecně stanovit, je nutno ji vždy vykládat se zřetelem ke konkrétnímu případu (obdobně rozsudek NSS č. j. 8 Afs 243/2019–33, bod 15).
67. Ministr v napadeném rozhodnutí správně shrnul shora popsaná právní východiska, ale neučinil tak již v jejich aplikaci na posuzovaný případ.
68. Žalobkyně v námitkách proti proti výsledku administrativního ověření žádosti o platbu namítala, že ŘO IROP, že rezignoval na jakékoli věcné odůvodnění, pouze ocitoval náhodná rozhodnutí správních soudů a ÚOHS, aniž je jakkoli vztáhl na posuzované zakázky, a jeho postup je tak nepřezkoumatelný. ŘO IROP podle jejího názoru neuvedl jediný konkrétní argument, přestože podrobné odůvodnění přdestřela již v námitkách proti výsledku administrativního ověření žádosti o platbu. Následně se z opatrnosti vyjádřila ke všem zmíněným kvalifikačním požadavkům a vysvětlila, co ji vedlo k jejich volbě. Podle expertizy ČVUT, předložené žalobkyní spolu s doplněním námitek, nelze souhlasit s tím, že by kvalifikační požadavky byly nepřiměřené ve vztahu ke složitosti a rozsahu zakázky: „U zakázek tohoto rozsahu (jednotlivě až 1,5 mld. Kč) je k vlastnímu zhotovení třeba kooperace mnoha firem (formou sdružení, či subdodávek), neboť reálně na našem trhu momentálně není žádná stavební firma, která by zakázku tohoto rozsahu po stránce odbornosti byla schopna kapacitně a i specializačně zajistit pouze svými zaměstnanci, a to i bez lékařských technologií.“ ČVUT též konstatovalo, že „tým sestávající se ze čtyř osob [...] je z hlediska objemu zakázky naprosto minimální, standardní penzum obsazenosti na podobných zakázkách je obvykle tým minimálně 10–15 příslušně kvalifikovaných osob. [...] Taktéž z hlediska požadované kvalifikace [členů realizačního týmu] je požadavek odpovídající rozsahu a složitosti zakázky a těchto osob tam bude pracovat mnohem více.“
69. Ministr v napadeném rozhodnutí (str. 16) uvedl, že „jako přiměřené neobstojí např. duplicitní požadování živnostenských oprávnění, když tato se navzájem subsumují, popř. velké množství referenčních zakázek či velké množství členů realizačního týmu, popř. množství dílčích požadavků k prokázání. V podrobnostech lze zároveň odkázat na rozhodovací praxi citovanou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

ŘO IROP v opatření, ze které vyplývá, že přiměřenost kvalifikace se posuzuje nejen s ohledem na dílčí podmínky, ale i jak všechny kvalifikační podmínky ve vzájemné kombinaci mohou působit na omezení relevantního trhu. Příjemce v námitkách brojí proti závěrům ŘO IROP, z nichž se v první řadě podává, že kvalifikační požadavky byly nepřiměřenými shledány ve svém souhrnu a ve vzájemné kombinaci. K nepřiměřenosti některých dílčích požadavků se ŘO IROP vyjadřoval pouze nad rámec tohoto závěru, a tedy na těchto závěrech napadené opatření nespočívá. I když se tak příjemce v rámci odůvodnění námitek podrobně věnuje každému dílčímu kritériu, která jsou dle jeho názoru v rámci předmětu veřejné zakázky přiměřená, nemění to nic na skutečnosti, že v jejich vzájemné kombinaci působí jako nedůvodná překážka relevantních dodavatelů se zadávacího řízení účastnit, a to i v kombinaci s nepřiměřeně širokým předmětem plnění. Ostatně sám příjemce se ke kvalifikačním požadavkům jako celku nevyjádřil a nezdůvodnil potřebu jejich kumulace, a to již k prokázání kvalifikace.“

70. Ministr považoval za nepřiměřené kvalifikační požadavky týkající se části plnění, která podle jeho názoru vůbec neměla být součástí zakázky (zejména dodávek lékařských technologií). Tato úvaha je v jádru logická, ale obstála by jedině tehdy, pokud by předmět zakázky skutečně byl nepřipustně široký. Tento závěr správních orgánů však soud shledal nepřezkoumatelný, a totéž tak nutně platí o popsáných úvahách ohledně kvalifikačních požadavků.
71. Ministr opakovaně uvedl, že účelem kvalifikačních požadavků je „garantovat účast dodavatelů především odborně schopných realizovat předmět veřejné zakázky v požadovaném rozsahu a kvalitě, nemůže však být zneužíván jako garanční institut vyvracející potenciální rizika plnění. Pokud zadavatel využívá kritéria technické kvalifikace k tomu, aby nepřiměřenými požadavky vyseletoval pouze jím definovanou míru „kvalitních a ověřených“ dodavatelů, pak takový postup není možný“ (s. 16 napadeného rozhodnutí). Toto tvrzení je samo o sobě bezobsažné. Žalobkyně svůj postoj opírá o to, že každý jeden její kvalifikační požadavek byl nezbytný k tomu, aby byl vybraný dodavatel s to dokončit zakázku řádně, a že šlo tedy o nepodkročitelné minimum, a pro toto své tvrzení nabídla konkrétní důvody. Jestliže každý jednotlivý požadavek odpovídá minimu schopností dodavatele, bez nichž nelze zakázku realizovat v nezbytné kvalitě a včas, jak tvrdí žalobkyně, pak podle názoru soudu není třeba nijak dál vysvětlovat, v čem žalobkyně spatřuje potřebu kumulace těchto požadavků. Ministr na argumentaci žalobkyně odpověděl pouze shora citovaným neurčitým konstatováním. Živnostenská oprávnění v něm označil za duplicitní, ale neuvedl, která má na mysli, a stejně tak nespecifikoval, která z nich a v jakém rozsahu se překrývají. ŘO IROP ve svém rozhodnutí uvedl také to, že kvalifikační požadavky byly nepřiměřenými shledány ve svém souhrnu a ve vzájemné kombinaci. Všechny výtky žalobkyně v námitkách zpochybnila. Ministr na tyto námitky v napadených rozhodnutích nijak věcně neodpověděl, naopak uvedl, že „na těchto závěrech napadené opatření nespočívá.“ Ani tato zjištění tedy nemohou odůvodnit výrok napadených rozhodnutí.
72. Ministr konkrétní námitky žalobkyně nevypořádal a ve shodě s řídícím orgánem uzavřel, že kvalifikační požadavky „ve své vzájemné souvislosti“ a „jako celek“ byly nepřiměřené (s. 16 napadeného rozhodnutí). Je třeba souhlasit se správnými orgány, že „na kvalifikaci v celém jejím souhrnu je třeba pohlížet nejen pohledem oprávněnosti jejího použití co do jednotlivých kritérií, ale je třeba ji posuzovat také v celém kontextu a souhrnu všech podmínek zadavatele, které v rámci kvalifikace stanovil.“ (s. 16 napadeného rozhodnutí). Takové posouzení – i přes opakovaně zdůrazněnou potřebu jeho provedení – však v napadených rozhodnutích chybí. V žádném případě za ně nelze považovat neurčité prohlášení, že počet referenčních zakázek,

členů realizačního týmu či dílčích požadavků k prokázání „je velký“ (srov. citaci shora), a to tím spíš, že jde o počet nízkých jednotek. Žalovaný dále konstatoval, že „i mírnější kvalifikační požadavky by zajistily, aby se o veřejnou zakázku ucházel objektivně kvalifikovaný dodavatel“ (str. 20 napadeného rozhodnutí), ale toto tvrzení neopřel o žádná skutková zjištění, zejména neuvedl, jaké konkrétní požadavky byly nadbytečné. Stejně tak ministr nevysvětlil, kombinace jakých konkrétních kvalifikačních požadavků měla být nepřiměřená a z jakého důvodu tomu tak mělo být. Závěry správních orgánů tak v tomto ohledu představují pouhá tvrzení, věcně nepodložené subjektivní dojmy, které hypoteticky mohou, ale také nemusejí být správné (to soud v tuto chvíli nemůže hodnotit), z hlediska nároků na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu však neobstojí. Vůbec z nich totiž není zřejmé, na základě jakých skutečností k nim správní orgány dospěly a jakými úvahami se při tom řídily.

73. Žalobkyně podrobně popsala, proč jsou jednotlivé zadávací podmínky z jejího pohledu přiměřené velikosti, složitosti a technické náročnosti předmětu zakázky a jaké objektivní věcné důvody ji vedly k jejich formulaci. Opodstatněnost svých tvrzení doložila též expertizou ČVUT. Ministr se však touto argumentací věcně nezabýval a nevysvětlil, proč žalobkynino stanovisko neobstojí. Jejich závěry jsou tak i v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
74. Ministrovi je třeba naopak přisvědčit, že přiměřenost zadávacích podmínek ani nenarušení hospodářské soutěže nelze bez dalšího dovodit z toho, že v zadávacím řízení bylo podáno sedm nabídek. Pokud by totiž předmět zakázky byl vymezen nepřipustně široce a kvalifikační požadavky byly nepřiměřeně vysoké, nebylo by možno vyloučit, že někteří další potenciální dodavatelé byli z možnosti podat přihlášku vyloučení a že by některý z nich nabídl nižší cenu. Pro shledání pochybení přitom postačuje pouze potenciální vliv na výběr nejvhodnější nabídky (srov. rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 120/2013–156 z 26. 3. 2015 nebo rozsudek NSS č. j. 6 As 47/2019–37 z 31. 5. 2019).

VI. Závěr a náklady řízení

75. Žalobkyně v průběhu správního řízení konkrétně a podrobně vyložila důvody, které z jejího pohledu ospravedlnily vymezení předmětu zakázky zahrnující kromě stavebních prací také dodávky lékařských technologií a které neumožňovaly rozdělení zakázky na dílčí části. Stejně tak popsala věcné důvody, které ji vedly k formulaci jednotlivých kvalifikačních požadavků, bez jejichž splnění by podle jejího názoru vybraný dodavatel nebyl schopný zakázku řádně realizovat. Svá tvrzení podepřela fotografiemi i expertizou ČVUT. Ministr (ale totéž platí v zásadě také o řídícím orgánu) sice víceméně správně shrnul zákonnou úpravu i východiska jejího výkladu obsažená v judikatuře, ale rezignoval na jejich aplikaci na posuzovaný případ. Z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, proč považoval konkrétní námitky žalobkyně za nedůvodné. Jeho závěry tvoří z velké části toliko věcně nepodložená tvrzení, která soud nemůže přezkoumat, protože není zřejmé, z jakých skutkových zjištění a úvah vyplývají. Řídící orgán sice uvedl i pár konkrétních příkladů kvalifikačních podmínek, které považoval za nepřiměřené, avšak ty žalobkyně věcně zpochybnila a ministr její námitky řádně nevypořádal. Soud v tuto chvíli nemůže posoudit, zda žalobkyně porušila povinnosti plynoucí z ZZVZ. To je úkolem správních orgánů, které jej dosud nesplnily. Z toho důvodu by bylo nadbytečné zabývat se nyní tím, zda žalovaný stanovil finanční opravu v přiměřené výši. Soud tak zrušil napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro

nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je třeba opětovně posoudit, zda žalobkyně při vymezení předmětu zakázky a při stanovení kvalifikačních požadavků porušila povinnosti stanovené ZZVZ, a to při zohlednění všech jejích podání a důkazů, a pokud správní orgán dospěje ke stejnému závěru jako v nyní posuzovaném rozhodnutí, řádně odůvodnit, jak ke svému závěru dospěl a proč žalobkynina tvrzení a důkazy neodůvodňují jí zvolený postup; přitom bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

76. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Úspěšné žalobkyni náleží dále náhrada nákladů vynaložených na právní zastoupení, které spočívají v odměně za 2 úkony právní služby učiněné do 31. 12. 2024 [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“), ve znění účinném v době, kdy byly úkony učiněny, tj. do 31. 12. 2024] po 3.100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024], včetně 21 % DPH a režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024); celkem tedy 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. března 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.